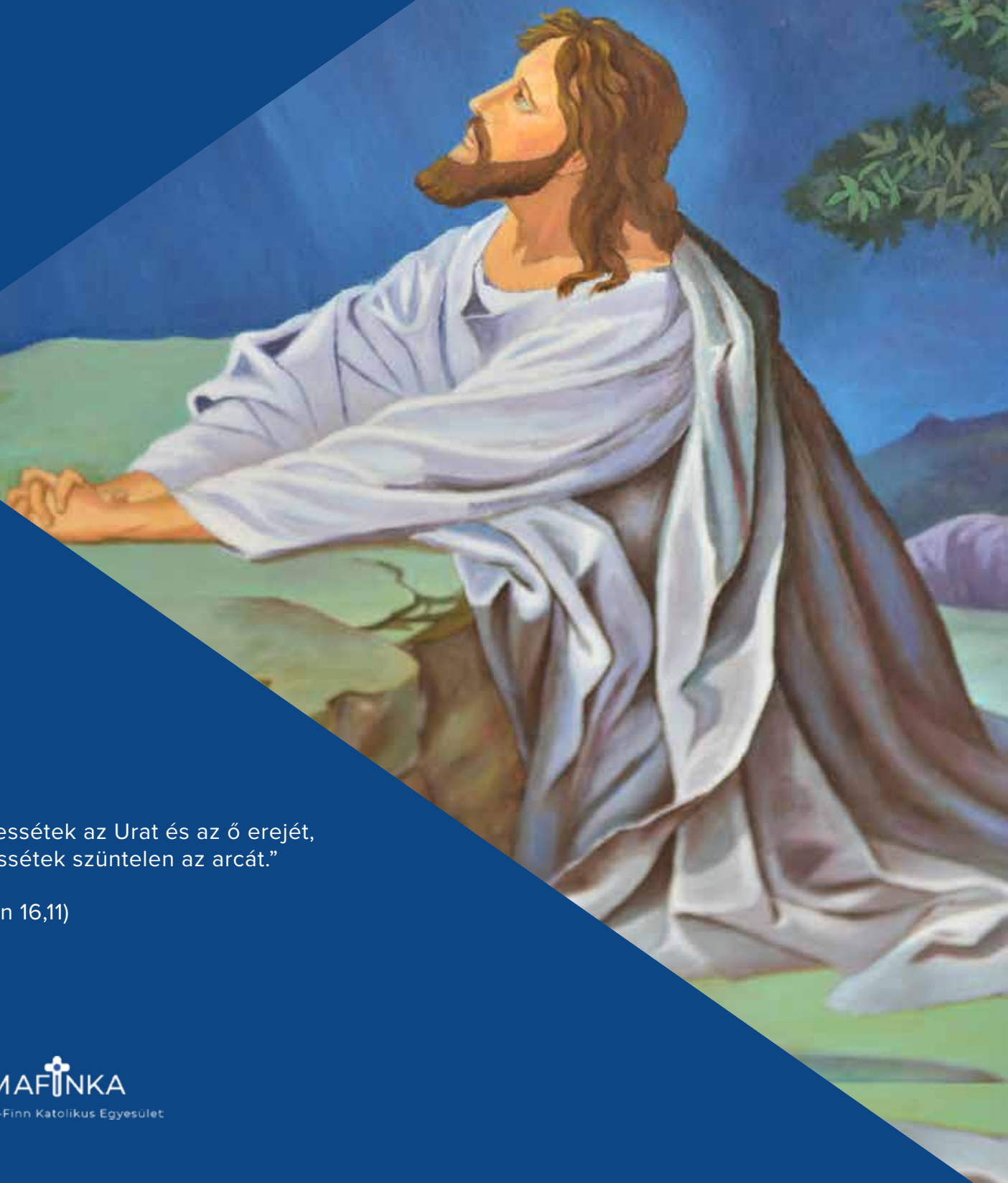

MAFINKA HÍRADÓ

2024. OKTÓBER

“Keressétek az Urat és az ő erejét,
keressétek szüntelen az arcát.”

(1Krón 16,11)

MAFINKA

Magyar-Finn Katolikus Egyesület

Lectori salutem

Az októberi lapszám írásait szerkesztve valósággal rádöbbsentem közösségünk, a katolikus egyház sokszínűségére, gazdagságára. A mi közösségünk nyitott minden jóakarátú, az igazságot kereső ember felé; azok felé is, akiket a 800 évvel ezelőtt élt koldus, szent Ferenc inspirál, és azok felé is, akiket a 20. századi, spanyol polgári közegeből származó Josemaria Escriva tanítása lelkesít. Hol van még egy ilyen közösség, amely ilyen ízlés- és felfogásbeli gazdagságot képes egybe ölelni?

Olvashattok interjút a ferences Cirill atyával, újra olvashatjátok a Naphimnusz, a kicsikhez pedig egy szent Ferenc ihlette mesével szólunk. Ezzel a lapszámmal ily módon mi is kifejezzük tiszteletünket a szent iránt, aki 1200 évvel Krisztus után olyan radikálisan volt képes viszonzszeretni Istent, hogy annak a szeretetnek a ragyogásában mi, a 800 évvel őutána élő keresztények is gyönyörködünk.

A Makfalvi Kinga által bemutatott Opus Dei tagjai máshogy keresik és élik meg az Istenkapcsolatot mint a ferencesek. Josemaria Escriva legfontosabb üzenete az őt követő gyermekei számára, hogy nem kell elhagyni a világot ahhoz, hogy szentek legyünk. Sőt, a világban maradván óriási lehetőségünk van arra, hogy megszenteljük a világot.

Remélem, hogy a cikkek titeket is örömmel, lelkesedéssel töltenek el, s megerősítik katolikus büszkeségeteket!

/ M. E. /

Mindenszentek

2

A késő őszi időszakban a boltokat ellepő, plakátokon megjelenő halloween kellékek komoly világnézeti kérdés elé állítanak minket: mindenszentek vagy halloween?

Kicsúfolhatjuk a halált és borzonghatunk egyet egymást ijesztgetve, de a harsány jókedv mögött az élet természetének teljes félreértése rejlik. Mert ha nevetségesek is a vámpír maszkok, az élet akkor is véges. És ha groteszk hatást kelt is a kirakatokból ránkbámuló kaszás szörnyek sokasága, a bűn akkor is súlyos és fájdalmas tény. A megváltás és a feltámadás pedig keresztény hitünk hatalmas, központi tanításai, amit a halotti maszkok karikatúrái sem tudnak nevetségessé tenni.

Jámbor nagymamám minden évben megkérdezte, hogy mindenszentekre hazamegyünk-e? A temetőt látogatva imádkozunk-e együtt a megholtakért, hálát adva a szentekért, könyörögve a bűnösökért? Gyűjtünk-e együtt gyertyát arra emlékezve és azt kérve, hogy az Örök Világosság fényeskedjék nekik?

Mindenszentek ünnepe hatalmas ünnep, hiszen egyszerre emlékezünk meg mindenkiről, aki a jó harcot megharcolta, a pályát végigfutotta, a hitet megtartotta és átvette az igaz élet koronáját. Köztük vannak a név szerint számon tartott szentek, de azok is, akiknek hitét és buzgóságát csak Isten ismeri. Köztük van a jobb lator is, aki őszinte bűnbánati imájának és könyörgésének jutalmául halála előtt nem sokkal egészen elképesztő ígéretet kapott Jézustól: "Még ma velem leszel a paradicsomban".

Ünnepeljük hálás szívvel mindenszentek ünnepét, halottak napján pedig könyörögjünk az imáinkra szoruló megholtakért. És a két ünnep közti különbség emlékeztessen minket emberi életünk méltóságára és az azzal járó felelősségre!

/ M. E. /

Assisi Szent Ferenc: NAPHIMNUSZ

Mindenható, fölséges és jóságos Úr,
Tiéd a dicséret, dicsőség és imádás
És minden áldás.

Mindez egyedül Téged illet, Fölség.
És nem méltó az ember, hogy nevedet
kimondja.

Áldott légy, Uram, és minden alkotásod.

Legfőképpen urunk-bátyánk, a Nap,
Aki a nappalt adja és ránk deríti a Te
világosságodat.

És szép ő és sugárzó nagy ragyogással ékes:
A Te képed, Fölséges.

Áldott légy, Uram, Hold nénénkért,
És minden csillagaiért az égnek.
Őket az égen alkotta kezed
Fényesnek, drága szépnek.

Áldott légy, Uram, Szél öcsénkért,
Levegőért, felhőért, minden jó és rút időért.
Kik által élteted minden Te alkotásod.

Áldott légy, Uram, Víz hűgünkért.
Oly nagyon hasznos ő, oly drága, tiszta és
alázatos.

Áldott légy, Uram, Tűz bátyánkért,
Vele gyújtasz világot éjszakán.
És szép ő és erős, hatalmas és vidám.

Áldott légy, Uram, Földanya-nénénkért,
Ki minket hord és enni ad,
És mindennemű gyümölcsöt terem,
Füveket és színes virágokat.

Áldott légy, Uram, minden emberért,
Ki szerelmedért másnak megbocsát,
És aki tűr gyötrelmet, nyavalyát.
Boldogok, kik tűrnek békességgel,
Mert Tőled nyernek majd, Fölséges, koronát.

Áldott légy, Uram, a testi halálért, a mi
testvérünkért,

Akitől élő ember el nem futhat.
Akik halálos bűnben hálnak meg, jaj azoknak!
És boldogok, kik magukat megadták
Te szent akaratodnak.
A másik halál nem fog fájni azoknak.

Dicsérjétek az Urat és áldjátok
És mondjátok hálát neki.
És nagy alázatosan szolgáljátok!

(Sík Sándor fordítása)

“Beteg voltam, és meglátogattatok. “ (Mt 25, 36b) - A jelenlét gyógyító ereje Beszélgetés Cirill atyával

A szeptemberi magyar misét régről ismerős ferences rendi szerzetes, Cirill atya celebrálta, aki immár harmadszor járt Helsinkiben, hogy támogasson bennünket hitünk gyakorlásában. Cirill atya életében nagy változások következtek be mióta utoljára nálunk járt, úgyhogy volt mit kérdezni tőle. Beszélgettünk a szenvedőkkel való közösségvállalásról, szent Ferenc nyolcszáz éven keresztülragyogó sugárzásáról, a ferences nevelés mibenlétéről, az anyanyelvű imádság jelentőségéről.

Három évvel ezelőtt nehéz keresztet kaptál. Hogy formálta a betegség, a szenvedés a papságodat?

- 4 Papi szolgálatom kezdetétől fogva jártam kórházba betegeket látogatni. Először hívtak, aztán mentem hívás nélkül is. Főleg a krónikus részre jártam, meg az érsekújvári idősek otthonának elfekvő részlegére, ahonnan már nemigen szoktak egészségesen kijönni az emberek. Ezért is tanultam meg szlovákul, hiszen nem mondhattam a szlovák anyanyelvű öregeknek, hogy elnézést, magával nem tudok beszélni.

Aztán amikor én magam kerültem kórházba, öt hetet töltöttem az Irgalmasrendi kórház sebészeti osztályán. Amikor elengedtek, a főorvos azt mondta, hogy egészen nyugodt lett a hangulat az osztályon. Attól, hogy személyemben ott volt egy pap a sebészetben. Az emberek jöttek hozzám beszélgetni. Jellemző, hogy amikor az utolsó bent töltött estémen egy operát szerettem volna meghallgatni, az első taktus után rám köszöntek: “Dicsértessék!”

Amikor kintről jártam beteget látogatni, öt-hat perc jutott egy betegre. Most viszont igazából kórházlelkész lettem, hiszen napi huszonnégy órát töltöttem együtt a betegekkel. Az emberek nagy bizalommal fordultak hozzám.

Vajon azért, mert pap vagy, vagy mert velük együtt szenvedtél?

Mindkettő miatt. Nem tisztelendő úrként, hanem atyaként voltam köztük. Látták, hogy nekem is hiányzik fél lábam, és amikor mondják, hogy “Ebéd!”, én is gurultam ki a kerekesszékekkel. Aztán mondták, hogy “Atya, közösségi program van, neked is jönnöd kell nézni a Keresztanyut”. Egyszer hajlandó voltam erre (nevet), és tudom, hogy akkor fogadtak be igazán.

Mikor legelőször voltam kórházban, több mint húsz éve, a főorvos figyelmeztetett, hogy több látogatót nem fogadhatok, mert nekem is gyógyulnom kell. A szomszéd szobában a cigányvajda anyukája gyógyult, mélyen hívó,

vallásos asszony. Átjártam hozzá imádkozni. Bejárt hozzá az egész nagy család, volt, hogy harmincan voltak a kórteremben. Egyszer odamentem a néni fiához, a vajdához, és kértem, hogy csináljon csendet. A vajda azt mondta: "Maga az a pap, aki az anyukámmal imádkozik? Amit maga kér, az számomra szent". Akkor elbocsátotta a tömeget. Ő még maradt, bejött hozzám imádkozni, aztán még ajándékot is hozott nekem: egy nagy szál kolbászt. Hasnyálmirigy gyulladással feküdtem bent, úgyhogy már attól újra beteg lettem, ha csak ránéztem (nevet).

Tehát az emberek úgy érezték, hogy közülük való vagyok, de mégis ott volt a szentség, ami nem az én szentségem, hanem az Istené.

Hogyan ébredtél rá a papi hivatásodra? Mi az, ami annakidején úgy megragadta azt a fiatalembert, hogy kész volt az életét feltenni rá?

Gimnazista koromban kezdtem komolyan venni a hitemet. Azért csodálkoztam rá Jézus Krisztusra, mert olyanokat mondott ki, amiket én mindig is éreztem. A csodák például nem ragadtak meg, de amikor Jézus a bűnről a szeretetről, az elfogadásról beszélt, hogy a házasságtörő asszonyt nem ítélte el, csak a bűnét, az megragadott.

Szent Ferenc pedig megmutatta, hogy hogyan kell kereszténynek lenni: hogy sok mindent el lehet mondani az Istenről, de alapvetően le kell borulni előtte és imádkozni kell. Vagy ha látom a beteget, akkor nemcsak szánakozni kell rajta, hanem a leprásnak ki kell mosni a sebeit, meg enni kell adni neki.

Gimnazista koromban ministráltam, és komolyan is vettem. Amikor a misekönyvet lapozgattam, kicsit féloldalasan álltam a pap mellett, és így azt a Lotz Károly freskót láttam a templomban, amely szent Ferencet ábrázolta. Tehát több éven keresztül amikor misén voltam, szent Ferencet is láttam.

Aztán a mai napig nagyon sokat számít nekem a Zeffirelli féle Napfivér, holdnövér. Soha nem szólnám le azt a filmet, ami akkor úgy megmozgatta az én gondolatvilágomat. Az 1980-as évek elején, amikor elsőéves egyetemista voltam, egy eldugott külvárosi filmklubban lehetett megnézni. Annyira megérintett, hogy a vetítés után gyalog

mentem haza a város másik végébe, éjszaka. Aztán megismertem nagyszerű embereket, akik most rendtársaim. Barsi Balázs atyát sokan ismerik, ő négy évig tartotta bennem a lelket, amíg várnom kellett, hogy beléphessek ferencesnek. Aztán Tihamér atya, Ágoston atya kedvessége, a fiatalok közül Dávid atya... Mindig öröm volt, ha láttam őket. Sokszor elmentem a pasaréti templomba, és láttam a fiatal ferenceseket, ahogy ott zsolozsmáztak. Abszolút semmi reményem nem volt, hogy a kommunizmus valaha is megbukik, és én is lehetek ferences. Aztán négy év múlva, amikor már majdnem végzett tanár voltam, mehettem a szentendrei ferences gimnáziumba tanítani.

Több évtizedes tanítási tapasztalattal a hátad mögött hogy látod, milyen többletet jelent a diákok számára, hogy a ferences gimnáziumokban a szerzetesek nap mint nap együtt vannak velük?

Egyszer mikor lekvárt főztem, megszólított néhány vagány gyerek. Megörültek a sárgabarack lekvárnak, és mondták, hogy majd tessék nekünk adni. A szakkörük után aztán bejöttek a kolostorba, ott várta őket a lekvár, amit odakészítettem nekik. Később pedig, amikor az egyiküknek rettenetes nehézségei voltak, este nyolckor keresett meg, hogy beszéljünk.

Nagyon örülök, amikor arra föl, hogy hat évig együtt voltunk, megkérnek esketni meg keresztelni. Amikor ott éltem a rám bízott harminc gyerek között, akkor egyértelmű volt számukra, hogy engem bármikor megkereshetnek.

Évtizedeken át ingáztál hétvége Szentendre és Érsekújvár között, hogy az ottani magyar katolikusok lelki gondozásában segíts. Közben a szlovák hívek kedvéért megtanultál szlovákul is. Ilyen tapasztalatok birtokában hogyan látod az anyanyelv és az imádság kapcsolatát, az anyanyelvű szentmise jelentőségét?

Először is egy régi emlék jut eszembe. Orosz szakos egyetemistaként egyszer elvetődünk

Litvániába is, ahol a misén Jézus Krisztus nevéül egyetlen szót értettem: ranka, ami az oroszól származik, és litvánul kezét jelent. Óriási öröm volt, hogy ezt a szót megértettem, hiszen az evangélium épp arról szól, hogy Jézus megmutatta a kezén a szögek helyét.

Nagy különbség van abban, hogy valaki úgy kerül távol a magyar tömbtől, hogy felkerekedik szerencsét próbálni, vagy pedig a határ gyalogol keresztül rajta, és reggelre arra ébred, hogy már nem utcában, hanem ulicában lakik. De abban, hogy az Istent hogyan szólítják meg, abban nincs különbség. Amikor egyedül vagy, magadban, akkor nem az új, választott nyelveden szólítod meg az Istent, hanem ahogy gyerekkorodban tanultad. Ez egyben azt is jelenti, hogy ez a bizalmas megszólítás. Ezért nem kérdés számomra, hogy amikor szlovákokkal misézek együtt, akkor szlovákul mondom a Miatyánkot. Az érsekújvári idősothtonban a magyar misére eljöttek a szlovák nénikék is, ezért a mise harmada szlovákul volt, hogy ők is érezzék, hogy az anyanyelvükön imádkozhatnak. A hit gyakorlása, a személyes Istenkapcsolat annyira mély, hogy az az anyanyelvvel is összefügg

Beszélgetésünk végéhez közeledve: mit üzensz az itteni magyar közösségnek?

Harmadszor ért az a megtiszteltetés és öröm, hogy itt lehettem köztetek. Nagy élmény volt, hogy csomó gyerek nagyon otthon érezte magát a templomban. Ennek nagyon örültem! Éreztem, hogy akik itt voltak, jól érezték magukat a közösségben, és ez nagyon fontos. Olyan baráti légkör volt, hogy igazán sajnáltam, hogy mindenkinek mennie kellett. Igazi testvéri közösségben lehettem, ami nagyon-nagyon jó volt. Szent Ferenc mondja, hogy az imádság és az áhítat szellemét őrizték meg a testvérek. Nemcsak a szerzetesek, hanem mindenki. És mivel minden a családban dől el, arra kell a legjobban vigyázni!

Cirill atya a szentmise előtt egy előadást tartott a ferences Jubileum kapcsán; Szent Ferenc stigmatizációjának 800. évfordulóját ünnepeve,

felelevenítette életének és lelkiiségének legfontosabb mozzanatait. Az előadás után ferences keresztet adott át, hogy tegyék azt ki az egyesületünk irodájába.

Ferenc 1206-ban talált rá a Damiano-i keresztre egy magányos sétája során, egy romokban álló kis kápolnában. A kereszt előtt imádkozva Jézus megszólította és elhívta, hogy építse fel romokban heverő egyházát. Ferenc úgy értette, hogy a kápolnát építse újra. A szegénység és szeretet útját választva saját kezével kezdte felújítani a romos templomot. A Damiano-i keresztől azonban Jézus a teljes egyház megújítására szólította fel, amit az Úr irányításával életútja alatt megvalósított.

A ferences kereszt a feltámadt Krisztust ábrázolja, aki örökké él és a kereszt halállal érte el a dicsőséget. Jézus arcát dicsfényveszi körül (nem töviskorona). Szemei olyanok, mintha élnének, néznének bennünket és hirdetnék az örömhírt, a megváltás örömét; Jézus él. Sebeiből a vér, mint áldás hullik ránk. Ferenc a kereszt előtt a következő módon imádkozott: „Imádunk téged, Urunk Jézus Krisztus itt és a világon lévő minden templomodban, és áldunk téged, mert Szent Kereszted által megváltottad a világot” (Assisi Szent Ferenc: Végrendelet).

Beszámoló a Diaszpóra Konferenciáról

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) Külföldi Magyar Lelkipásztori Szolgálata immár ötödik alkalommal rendezte meg a külföldi magyar katolikus közösségek konferenciáját, melyre egyesületünk elnöke, Szűcs Áron is meghívást kapott. A konferencia a budapesti D50 katolikus rendezvényközpontban kapott otthont szeptember 19-21-én. Az alábbiakban Áron beszámolóját olvashatjátok.

Csütörtök este kezdtek gyülekezni a világ minden tájáról a diaszpórában élő katolikus közösségek képviselői. Ismerős arcok, kedves szavak, meleg ölelések; így tudnám leginkább leírni, hogyan fogadták egymást a régi és új meghívottak. Mindenkinek volt egy jó szava a másikhoz. Hála és köszönet ragyogta be az előadótermeket, folyósokat, hogy a Külföldi Magyar Lelkipásztori Szolgálat újra egybegyűjtötte szétszóródott nyáját.

Az eseményen értékes előadások, panelbeszélgetések voltak, melyekből kiemelnék egy-egy részletet, amik a szívemet leginkább megérintették.

Mohos Gábor, a külföldi magyarok lelkipásztori ellátásával megbízott esztergom-budapesti segédpüspök nyitotta meg a találkozót, hangsúlyozva, hogy a tüzzel és erővel átadott, hiteles tanúságtételek azok, amik a hitünket megerősíti, ezek teszik vonzóvá a katolikus hitet fiatalok és idősek számára.

Először évertékelőt majd előadásokat hallhattunk a Mesterséges intelligencia (AI) adta lehetőségekről és a Diaszpóra Felsőoktatási Programról.

A szombati nap nagy része a csoportmunkáé és a fórummegbeszélésé volt, melynek során alkalmunk nyílt beszélgetni és megfogalmazni jövőbeni céljainkat, programjainkat és terveinket. A diaszpórában élő közösségek hasonlítanak az ősegyház közösségeire. Akkor Pál apostol látogatta a helyi közösségeket, manapság az erre hivatást érző papjaink. Ma egy szellemi harc zajlik, ahol szükségünk van védő imákra, közösségre. Bár ez nem volt másként az ősegyházban sem; az egyház onnan indult, hogy minden el volt veszve, Jézus meghalt és az apostolok elbújtak.

Majd az első Pünkösöd után milyen csodálatosan nőtt az egyház a Szentlélek erejével, a tanúságtételekkel, a bátor tanításokkal! Péter Szentlélekkel eltelve, félelem nélkül tanított. A mai diaszpórában élők egyik fő célja, hogy lángoló, élő közösségeink legyenek a Szentlélekben.

Szombat este mindnyájunk nagy örömére lehetőségünk volt részt venni a nemzetek miséjén a budapesti Szent István-bazilikában. A misét Mohos Gábor püspök atya, a bazilika plébánosa mutatta be. A misén a diaszpóra mellett a Magyarországon élő idegen anyanyelvű hívek vettek részt. A mise ugyanazt a soknyelvűséget, sokszínűséget adta vissza, amit Finnországban hétről hétre megélünk. Egyek vagyunk Krisztusban, az Ő testét, egyházát építjük együtt sokszínűségünkben. Az énekek, a mise olvasmányai, könyörgései különböző nyelveken zajlottak. Annak ellenére, hogy nem értettük egymás nyelveit, mégis egységben voltunk, az öröm sugárzott az arcokon és megértettük, hogy mindenki Jézusra szomjazik, a vele és az embertársainkkal való egységre vágyik. Mindnyájan Jézus tanítványai és küldöttei vagyunk, hogy hirdessük az örömhírt, a megváltás örömét szerte a világon. Ilyen lelkülettel indultam vissza Finnországba, törekedve az egységre és ujjongó lelkülettel tanúságot téve a hétköznapi tapasztalataimról.

Élet az Opus Dei-ben

Október 2. nemcsak a szent őrzőangyalok emléknapja, hanem az Opus Dei alapításáé is. Josemaria Escriva, a huszadik század egyik forradalmi hatású szentje ezen a napon látta meg, hogy az Istenhez szerelmes hűséggel ragaszkodó laikusok hogyan alakíthatják át az őket körülvevő világot Opus Deivé, azaz Isten Művévé. A hétköznapi élet megszentelésének mikéntjéről, az Opus Dei finnországi központjainak tevékenységéről olvassátok Makfalvi Kinga írását!

Gondolom, az Opus Dei neve sokak számára nem ismeretlen, különösen a Davinci-kód című könyv miatt. Maga a könyv kiváló, amennyiben nem feledjük, hogy fikcióról van szó.

De mi is valójában az Opus Dei? Egy vallási szervezet és lelkeségi mozgalom a katolikus egyházon belül, amelyet szent Josemaría Escrivá alapított egy 1928. október 2-i látomás alapján.

Az Opus Dei lelkeségének lényege, hogy az Istenkapcsolatot a mindennapi életben kell megélni, leginkább úgy, hogy a munkánkat kell imává alakítani. Az Opus Dei tagjai ezért nem adják fel civil munkájukat, hanem arra törekednek, hogy minél jobban végezzék azt. A becsületesen, legjobb tudásuk szerint végzett munkával, a munkatársakkal való szeretetteljes bánásmóddal így prédikáció nélkül tesznek hitet Isten mellett és inspirálnak másokat, akár egy mérnöki irodában, akár egy könyvtárban dolgozva.

Finnországban két női és két férfi Opus Dei központ létezik, mind a négy Helsinkiben. Két

Az álló sorban jobbról a második a szerző Kinga.

központ diákokotthon is foglal magába. A női diákokotthon, a Silta-klubi, ahol én is lakom, Ruskeasuoban helyezkedik el, közel a Szent Mária templomhoz. A bentlakásban az Opus Dei tagjai és egyetemista diákok élnek egy fedél alatt. Jelenleg tizenhatan vagyunk és a világ minden tájáról származunk. Sok közös programot szervezünk: zarándokutakat, lelki gyakorlatokat, konferenciákat és önkéntes munkákat is. Mivel az Opus Dei-ben fontos a folyamatos önképzés, igyekeznek olyan foglalkozásokat

szervezni, melyek támogatják a tagok és munkatársak intellektuális fejlődését. Mi idén Book clubot is indítottunk, jelenleg szerdánként találkozunk, olvasmányunk most az Anna Karenina.

Én az Opus Deit itt, Finnországban ismertem meg, kiköltözésünk után. Akkoriban a gyerekeknek szóló foglalkozásaikon vettem részt, ahol főztünk, sütöttünk, varrtunk, meg öregeket látogattunk. A gimnázium kezdése előtt elhatároztam, hogy szeretnék a Silta-klubba költözni, az Opus Deisek pedig szeretettel fogadtak és támogattak. Most kezdtem a negyedik öszömet itt, és remélem, még több ősz is vár rám itt, ahol otthonra leltem. Értem ezt a bentlakásra, de magára az Opus Deire is. Akármerre járok a világban, az Opus Deisek mindig tárt karokkal várnak, minden külföldi Opus Dei központban úgy érzem, mintha rokonokat látogatnék. Az Opus Deitől rengeteg támaszt és segítséget kaptam, felnőtté fejlődésemben is. A tagok példája által inspirálva én is minden nap újra meg újra fel akarom venni a harcot.

Maga a közösségben élés és a közösséghez tartozás nagyon sokat adhat egy fiatalnak. Rengeteget lehet tanulni másoktól, rengeteg példaképre leltem, és mivel multikulturális a közösség, új kulturákat tudok megismerni. Nem állítom, hogy mindenkinek való és mindenkinek ideális ez a fajta életmód, mert más diákokthonnal ellentétben mi itt rengeteg időt töltünk egymással. Együtt étkezünk és vacsora után összeülünk beszélgetni, hogy tényleg rendesen meg tudjuk ismerni egymást, és ne csak köszönőviszonyban legyünk egymással. Így azonban tényleg egy családi közösség jön létre, ahol tényleg rengeteg szeretetet és támogatást lehet kapni.

Fontos még, hogy a bentlakásnak saját kápolnája van, ahol az Opus Dei papjai naponta miséznek és hetente többször elmélkedést tartanak. A fiatalok számára pedig hetente tartanak úgynevezett "kört", olyan előadásokat, amelyek arra irányulnak, hogy a hitünket konkrét módon próbájuk beleépíteni a mindennapi életünkbe. Nekem a kör rengeteget adott ahhoz, hogy az Istenkapcsolatom egy állandó, napi szintű dialógussá váljon. A különböző programok nemcsak az Opus Dei tagjainak szólnak, hanem minden érdeklődőnek. A bentlakóknak nem kötelességük a spirituális tevékenységben részt venniük, ezért a bentlakás minden jóakarató ember előtt nyitva áll, nem csak keresztények előtt.

Nagyon hálás vagyok, hogy az egyházon belül annyi lelkeség van, hogy mindeki meg tudja találni a sajátját. A Silta klubi és az Opus Dei mindenkit tárt kapukkal és kitért szívvel vár! Az Opus Dei munkájáról magyarul és a finnül is lehet tájékozódni az opusdei.org honlapon.

Nézzétek az ég madarait

– Mama, úgy szeretnék egy gyönyörűszép, új ruhát! Meg szeretném mutatni neked! Mikor mehetünk el együtt a boltba? – kérlelte Kata anyukáját.

– Szívesen megnézem, de nem hiszem, hogy most új, ünneplő ruhát fogunk venni.

– Én egy új Legót szeretnék! – vágta rá Lacika.

– Nekem jól jönne egy új nadrág – jegyezte meg Kinga.

– Emlékeztek szent Ferenc történetére?

– Nem annyira. Elmesélnéd? – kérte Kata.

Élt egyszer réges régen Olaszországban egy fiatalember, egy nagyon gazdag családban. Mindene megvolt, amit csak szeme, szája kívánt; szolgáló személyzet vette körül. Fiatalon sok pénzt költött szép ruhákra, nagy vacsorákra és lovagi felszerelésre. Egy nap háborúba ment, ahonnan egy év fogság után szerencsésen hazatért. De a szívét még mindig a lovagi élet vonzotta, így újra háborúba indult. Egyik éjszaka azonban hangot hallott álmában:

– Ki ad neked többet: az Úr vagy a szolga? – kérdezte a hang.

– Az Úr – válaszolta Ferenc.

– Akkor miért nem az Uradat választod?

10

Ekkor Ferenc megértette, hogy az örömet nem a pénz, a gazdagság, a szép ruhák nyújtják, hanem az Isten követése, a szeretet. Megértette azt az ígét is, amit sokat hallott már a templomban, az első sorban ülve:

“Nézzétek az ég madarait! Nem vetnek, nem aratnak, csűrbe sem gyűjtenek – mennyei Atyátok táplálja őket. Nem többet értek ti náluk? Ugyan ki toldhatja meg életét csak egy könyöknyivel is, ha aggodalmaskodik? Hát a ruházat miatt miért nyugtalankodtok? Nézzétek a mezők liliomait, hogyan nőnek: nem fáradoznak, nem szőnek-fonnak, mégis, mondom nektek, még Salamon sem volt dicsősége teljében úgy felöltözve, mint egy ezek közül. Ha a mezei virágot, amely ma virít, holnap pedig a kemencébe kerül, így öltözteti az Isten, akkor benneteket, kishitűek, nem sokkal inkább?” (Máté 6, 26-30.)

Többé nem aggódott azon, hogy milyen ruhát fog hordani, mit fog enni, inni. Hazafelé indulva eladajándékozta drága lovagi felszerelését. Látván milyen szegénységben, nélkülözésben élnek a szegények, szétszította ruháit, vagyonát, és elvonult a világtól; egy közeli barlangban élt, ott imádkozott. Csodálta a mezők virágait és gyönyörködött a madarakban, csodálta szépségüket, szelídségüket, szívében hálával nézte, milyen csodát alkotott Isten. Beszélgetett a madarakkal és tanította is őket.

– Ti nem vettek, nem arattok, Isten mégis gondoskodik rólatok. Mezőkön, erdőben találtok magocskákat, bogyókat, amit megehettek. Patakok, folyók vizéből ihattok.

– Csip-csirip – bólogattak a kis madárcák, a legfiatalabbak pedig magokat csipegettek.

– Szőni, fonni nem tudtok, de Isten többszörös ruházattal, tollakkal látott el benneteket.

– Csirip, csirip – csipogták a madárcák, széttárták szárnyukat és megmutatták csodás öltözéküket.

- Ti szabadok vagytok, oda repültök, ahova akartok.
- Csip, csip – csiripeltek ismét, majd kitérték szárnyukat és boldogan repkedtek a levegőben.
- Legyetek továbbra is ilyen hálásak mindazért a jóért, amit a jó Isten adott nektek!

A madárcák Ferenc körül repkedtek, örömben csiviteltek.

Ferenc szeretni és szolgálni akarta a világot, a szegényeket és ápolni a betegeket. Később egy kolostort épített testvéreivel együtt és ezután szegénységben, Istennek felajánlva élte életét.

- Mama, te azt várod hogy mi is szegénységben éljünk? – kérdezte Kinga
- Nem várom sem én, sem Isten. A történet talán inkább arról szól, hogy legyünk elégedettek azzal, amink van. Isten gondoskodik hétköznapijainkról. Van munkánk, van mit együnk, igyunk, és ezért legyünk hálásak. Nem kell mindig mindent megvenni! És adjunk annak, akinek nincs. Sok játékotok, ruhátok van, amit már nem használtok. Ezeket odaadhatnánk azoknak, akiknek szükségük van rá. Mit szóltok hozzá?
- Mama, emlékszel, hogy advent idején a fenyőfára akasztják fel a kívánságaikat az olyan gyerekeknek, akik nem kapnának egyébként ajándékot? Mi is vehetnénk valakinek egy szép ajándékot.

– Nagyon jó ötlet ez, Lacika!

– Na és mikor vehetünk akkor új ünneplő ruhát? – kérdezte Kata.

– Amikor valóban szükséged van rá és használni fogod, és nem csak egy lesz a sok közül.

– Na jó, akkor én megyek és megnézem a ruháramat, hogy mit tudok odaadni másnak.

Aznap a kis család lelkesen szortírozta a ruhákat, játékokat. Sőt, azt is kitalálták, kinek, mire lenne szüksége. A nap végen, az esti imában hálát adtak.

– Köszönöm Istenem, hogy te gondoskodó szeretettel szeretsz minket és van munkánk, van jövedelmünk.

– Köszönöm, hogy van szép gumicsizmám és így nem lesz vizes a zoknim a sok esőben!

– Hálás vagyok, hogy mama finom ebédet, vacsorát készít nekünk!

– Köszönöm, hogy segíthetünk másoknak! Olyan jó, hogy az idős Gizi néninek tudtunk vinni ebédet. (Alexa)

2024-2025

Tanév magyar miséi és programjai

Szűz Mária Plébánia

Mäntytie2, Helsinki

November 22-23.

Gorove László és Krisztina lelkipraktora
angol nyelven (magyar fordítás elérhető)

November 25.

17.30-tól

Tematikus Bibliaóra

Téma: Adventi koszorú készítés

Ha jössz Adventi koszorút készíteni, kérlek
jelezz vissza a mafinkary@gmail.com címen!

Szent Henrik-templom

Pyhän Henrikin aukio 1 A, Helsinki

November 16.

15.00

Elsőáldozói előkészítő a kis termekben,
mise előtt a közösségi terem foglalt.

16.00

Magyar szentmise

Egyéb helyszín

Október 27.

Fiatalok lelkes estje Zsuzsiéknál

Érdeklődés: zsurenmic@yahoo.com

November 15.

Fiatalok lelkes estje Heniéknél

18.00

Érdeklődés: gulyaheni@yahoo.com

További információk:

www.mafinka.fi

Támogatnál bennünket?

Számlaszámunk: FI 6715 4430 0025 1780

Név: Mafinka ry

